

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 286. szám

2017. január

„Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok!” Ézs 43,19

Kezdetben

Ismét egy év kezdetén vagyunk, egy évvel ör..., nem, bölcsebbek lettünk.

Várakozással tekintünk az új év felé. Vajon miről gondolja úgy Isten, hogy eddig nem, de most megértünk rá? Vajon mit tudott már bennünk elvégezni, mire talál minket érettnék?

Ebben az évben építsünk hidakat egymás szívéhez, és romboljunk le akadályokat, amik elválasztanak egymástól. Senki sem sziget. Szükségünk van egymásra.

Legyünk nyitottak új dolgokra, irányokra, feladatokra, szolgálatra, elhívásra. Növekedjünk hitben, szeretetben, gyűjtsünk kincseket a mennyben.

Eddig is megtapasztalhattuk Isten jóságát és gondviselését, ezért bízhatunk és reménykedhetünk abban az Istenben, aki velünk volt, van és lesz. Hisszük, hogy Isten mellettünk lesz ebben az évben is, az örömeinkben és a nehézségeinkben is.

Az advent nem ért véget a karácsonnyal, az utolsó lélegzetvételünkig várakozásban élünk. Január 4-én fiatal testvérünk, Horváth Zoltán szíve megszűnt dobogni, hirtelen hazahívta őt az Úr. Hogy kinek meddig tart a földi lét, nem tudjuk, de legyünk készen az Úr eljövetelére, hívására. És gondoljunk cselekvő szeretettel a gyászolókra.

Hálás vagyok a testvéreknek, hogy megosztják gondolataikat, élményeiket a

gyülekezettel, így mindenki kicsit részese lehet azoknak. A testvérek figyelmébe ajánlom a decemberi élménybeszámolókat, imatémákat, újévi gondolatokat.

Idén lesz két új rovatunk. Egyik az Elöljárószó, melyben előljáróink szólnak hozzánk. Az Apropó című rovat pedig egy új kezdeményezés, hogy a gyülekezetbe járók jobban megismerhessék egymást.

Simon Lídia

Lukátsi Vilma: Szőnyegcsomózás

Leterítette Isten az Időt
életünk elé, mint egy szőnyeget,
tudatosan vagy öntudatlanul
szővögetjük belé az éveket,
mert ahogy a percekből az órák,
órákból napok, hetek, hónapok
megismétlődő ábrái közé
egy-egy történés élénk színt rakott,
úgy alakul rajza életünknek
a sok csomóból gyors egymásután
kusza esztendők vetületein
az Isten felé fordult oldalán!
Mert Ő mindig az egészet látja,
nem a részletekben elveszendőt,
élet-mintánk szővögetéséhez
Ő ajándékoz egy-egy esztendőt,
míg a sok csomó és bog között is
– bárhogy dúl a motívumok harca –
Ő látja már, hogy ábrázolódik
az ember fiának Krisztus-arca.

Reménységgel várom az új esztendőt

Tudom, hogy ez a föld az állandó változás hazája. Mindig minden változik. Semmi sem állandó. Egymást követi a fény és az árnyék, a meleg és a hideg. Az öröm és a bánat, az egészség és a betegség. A szép napok, amikor minden jól megy, és a nemszeretem napok, amikor semmi nem megy jól. Ebben az állandóan változó világban mi, az Istent szerető emberek, kiváltságos helyzetben vagyunk, mert sorsunkat a Mindenható Isten kezébe tettük le. Ezért meggyőződésünk, bármi történik is velünk, az mind javunkat munkálja.

Mi Istenben bízunk. Ő bölcsen kormányozza életünket, mindent előre tud, sohasem téved. Szeretete mindenben javunkat szolgálja, még a földi kár és szenvedés is áldásul szolgálhat. Ezt tapasztalhattam meg én is, amikor az elmúlt néhány évben több súlyos betegségből gyógyított meg Isten. Hálát adok a szabadulásért, és boldogan vallom: „bizony javamra vált a nagy keserűség”. Hálát adok, hogy kegyelméből és szeretetéből Ő egész életem gondviselője.

Az újév hajnalán, visszatekintve az elmúlt esztendőre, csupa-csupa hála tölti be szívem az éneklő és imádkozó gyülekezetért, a vasárnapi iskolás gyermekekért és tanítóikért, az igehirdetésekért, a lendülettel és erővel szolgáló lelkipásztor testvérért.

Kedves Testvéreim, nézzünk reménységgel a jövőbe! Tudom, hogyha Istenbe és az Ő Fiába, az Úr Jézus Krisztusba vetjük hitünket, sohasem egyedül kell megvívni mindennapi harcainkat. Ha terheinkkel Jézus keresztyéjéhez megyünk, ott megszabadulhatunk azoktól. Hiszem, hogy Jézus Krisztus nemcsak az elmúlt évben járt gyülekezetünkkel, ígérete szerint ő velünk lesz 2017-ben is.

Mi a vágyam? Milyen elhatározásokkal indulok tovább? Szeretném én is hűségesebben, alázatosabban szolgálni az Urat. Szolgálni Őt azon a helyen, ahol Ő

akar látni. Szolgálni azzal a talentummal, amit Ő adott ajándékkul, hogy azzal mások számára áldáshordozó lehessenek az Ő dicsőségére. Tudom, hogy ez csak akkor lehetséges, ha mindig figyelmesen hallgatok szavára, a bibliában adott kijelentéseire, ha azokat megértem, és azokat engedelmesen, alázatos élettal, hitelesen élem meg. Az a reménységem, hogy továbbra is az Isten uralma alatt élő gyülekezetben, Veletek együtt én is örömmel szolgálhatok, amíg gazdám hívására majd az örök hazába beléphetek.

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.” (Róm 8,28)

Istentől áldott újesztendőt kívánok!

Kovács Pál

Az élet: változás

Karácsony után vagyunk nem sokkal, mindannyian az aktuális élethelyzetünkből adódóan várakozással, örömmel, szomorúsággal, félelemmel vagy reménnyel futunk neki az újesztendőnek.

Az évnek ebben az időszakában természetes, hogy számot vetünk az elmúltnal, és igyekszünk végiggondolni, meddig jutottunk a kitűzött céljaink megvalósításában, vagy újragondoljuk, jó-e az az irány, amerre haladunk.

Nagyon sok ember elsősorban külső dolgokban szeretne változást: lefogni, meghízni, új munka, utazás, lakásfelújítás. Ezek mind fontos dolgok, és természetesen kell is időt, energiát arra szánni, hogy a hétköznapi dolgaink jól működjenek. De akarunk-e belső változást? És ha igen, mennyire?

Nemrég egy közéleti személyiség beszélt az életéről, és nagyon tetszett, amikor azt mondta, hogy aki nem változik, az nem él. Az élet különböző szakaszaiban más és más tulajdonságokra van szükség, mások a felelősségi körök, mások a döntéshelyzetek. Ha nem változnánk, ha nem fejlődnénk,

egyszerűen nem tudnánk jó döntéseket hozni. Isteni elvárás is egyben felénk: „...*változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.*” (Róm 12,2)

Munkám során gyakran tapasztalom, hogy az emberek beleragadnak egy-egy élethelyzetbe, és nem tudnak kilépni a negatív örvényből. Nagyon jól tudják, hogy változni kellene és változtatni bizonyos szokásokon, berögződéseken, de mégsem teszik. Azt mondják, nincs elég erejük nemet mondani, letenni az alkoholt, a cigarettát, vagy túl nehéznek tűnik felelősséget vállalni, elköteleződni, netán leválni a szülőkről és fordítva. Aztán küszködnek, panaszkodnak, majd imádkozni sem mernek, mert már óriásira nőtt a távolság.

Az igazi változáshoz ki kell lépni a komfortzónánkból, megtenni azt a lépést, amit addig nem mertünk, és megtenni az utolsót ott, ahol be kell zárni egy ajtót. Isten ad erőt mindehhez, hiszen megígérte, hogy velünk lesz. Higgyük el Neki.

Kovács Viktória

Elöljárószó

Példaképek

Ha felvetődik a kérdés, hogy ki az a példakép, akire felnézhetünk, akkor hívő emberként a válasz egyértelműen: Jézus. Azonban feltételesen lehet rá más választ is adni, illetve a kérdéskörnek van egy olyan oldala, amelynek vizsgálatakor biztosan van hova fejlődniük. Ezek a gondolatok többször megfordultak mostanában a fejemben, így ezekről szeretnék írni a következőkben.

Emberi példaképek

Megtérésem előtt két példaképem volt: egyik egy brazil autóversenyző, a másik egy magyar könnyűzenei énekes, egy együttes frontembere. Velük kapcsolatban megta-

pasztaltam, hogy mennyire másként tudok Isten nélkül közkedvelt emberekre felnézni, mint Istennel élve a helyén kezelni a dolgot, s nem az adott embert bálványozni, hanem értékelni a jó tulajdonságait, az életművét, még ha esetleg nem is Isten gyermekei voltak. Az ilyen példaképek általában távoli emberek (esetemben már mindketten meg is haltak), de mi van azokkal, akik velünk élnek, esetleg még Jézus arra is buzdít: „Bizony, mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába.”

Gyermekeim óvodájában a születésnaposok vihetnek tortát, aminek a felszolgálásában három kiválasztott csoporttárs segíthet, mely feladat kitüntetés a kicsiknek. Nemrég a kislányom segítségével közül az egyik kiválasztását nem értettem, és kérdésemre ez volt a válasza: „öt még senki sem választotta, azért választottam én”. Erre a lelkületre gondolt Jézus, amikor a gyermekeket hozta példaként? Igen, erre is. A kislányom képes a testvérét a legérzékenyebb pontjain piszkálni, nyaggatni. Erre a lelkületre gondolt Jézus, amikor a gyermekeket hozta példaként? Nem, erre már nem.

Rengeteg pozitív érték van embertársainkban, amit jó, ha észreveszünk, megpróbálunk átültetni a saját életünkbe is, de csak az Ige tükrében.

Az igazi példakép: Jézus

Ő a feltétel nélküli példakép. Ezekben a napokban kezdtem olvasni az Újszövetséget. Az egyik szempont, ami meghatározza a gondolataimat, hogy minél több dolgot próbáljak meg ellesni Jézustól mint példaképtől. Nemrég volt karácsony. Próbált az ember esetleg az év többi részéhez képest kicsit többet tenni cselekedetben, adakozásban. Egy kis adomány itt, egy kis máltaiaknak juttatott tartós élelmiszer ott, egy kicsivel több alamizsna a hajléktalannak. Micsoda izzadtságzagú próbálkozások Jézus

lényéből fakadó odaadásával összehasonlítva. Kiragadott példa. El sem kezdem, hány területen tátong a rés az általa mutatott és az általam kivitelezett hozzáállás között. Szerintem a következő hetekben kapok Tőle erre példamutatást.

„Folyamodjatok az Úrhoz, az ő hatalmához, keressétek orcáját szüntelen!” 1Krón 16,11

„Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” Mt 3,17

Keressük orcáját, s gyönyörködjünk mi is Őbenne!

Saját magunk mint példakép

Miért érzem fontosnak a tanulást Jézustól? Egyrészt a hitben való folyamatos növekedés, a Vele való szorosabb kapcsolat kialakítása miatt. Rendben. Viszont ami miatt most igazán foglalkoztat a Reá tekintés: példaképnek kell lennem! Mennyire tudok (ha feltételesen is) példa lenni embertársaim előtt? Elsősorban nem a testvérek előtt, hanem a Jézust nem ismerők előtt. Nagyon nem mindegy, hogy lesznek-e ilyesmi gondolatok körülöttem a kollegákban: „vajon Isten miatt figyel oda ennyire a munkájára meg a munkatársaira?”; az autóstársaktól: „ha nem kapta fel a vizet ebben a forgalmi helyzetben, ezzel az emberrel valami nagyon nagy jó történhetett?!”; a gyermekeimtől: „ha ilyen bölcsességet kapott apa Istentől, lehet, hogy nekem is érdemes lenne Vele megpróbálnom”.

Hiszem, hogy ha a Szentlélek munkálkodik bennünk, akkor a helyén és jól tudjuk kezelni az emberek jó tulajdonságait, oda tudunk figyelni Istenre, meg tudjuk érteni azt, amit tanít és parancsol nekünk, valamint érdemben át tudjuk ültetni azt az életünkbe!

A végén szeretném idézni Pintér Béla egyik dalszöveg részletét: „Te vagy a példaképem, és szeretnék mindent úgy tenni az életben, mintha csak Te tennéd, Te vagy a példaképem, és szeretnék mindenben hasonlítani Rád!”

Császár Levente

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntjük a Testvéreket! Az ifjúsági órák nagy részét a decemberi hónapban is megtartottuk, ahol továbbra is a Római levéllel foglalkoztunk. Azonban, ahogy ebben az időszakban a mindennapjainkat is, már ezeket az alkalmakat is meghatározta a karácsonyi készülődés. Az elmúlt hónap rendkívül mozgalmasan telt, nagyon sok programon vettünk részt, most ezek közül szeretnék néhányat kiemelni.

December 17. Ahogyan azt a testvérek is tudják, ebben az évben a gyülekezetünk is részt vett a cipősdoboz akcióban, a kerületben élő szegény családok gyermekei számára készítettünk ajándécsomagokat. Ezeket az ajándékokat egy karácsonyi ünnepség keretein belül kapták meg a gyerekek, ahol Katona Béla lelkipásztorunk egy rövid prédikációban arról beszélt, hogy Jézus Krisztus Isten ajándéka mindannyiunk számára, és felhívta a szülők figyelmét arra, hogy a gyermekeik is ajándékok, így tekintsenek rájuk. Ezt megelőzően az ifjúságunk igyekezett a jelenlévőknek elhozni a karácsony üzenetét és hangulatát. Együtt énekeltük a karácsonyi énekeket: Ó, jöjjetek hívek, Mennyből az angyal, Dicsőség mennyben az Istennek, Pásztorok, csillagfényes éjszakán. Az énekek előtt igeversek hangzottak el, így mutattuk be a karácsonyi történetet, az énekek között pedig rövid, pár soros versek színesítették a szolgálatot. Az ünnepség végén az ajándékok kiosztása következett. Az összes fiatal nevében mondhatom, hogy nagyon megható volt látni azt a rengeteg ajándékot, amit a Testvérek készítettek, és azt a gyermeki őszinte örömet, amivel a gyerekek fogadták azokat. Izgatottan, csillogó szemmel jöttek ki átvenni a csomagokat, és a szüleik szemében tükröződő hála és köszönet nagyon meghatott mindnyájunkat.

December 18. A hagyomány szerint advent utolsó vasárnapján délután volt az idősek

karácsonyi ünnepe. Évek óta fontosnak tartjuk, hogy mi is részt vegyünk az ünneplésükben, így néhány énekkel és némi prózai szolgálattal igyekszünk egy kis fiatalos színt csempészni az együttlétükbe és örömet okozni nekik. Ez nem kis kihívás, hiszen az ifjúság feladatai közé tartozik a karácsonyfa feldíszítése és a gyermekek csomagjának elkészítése is ugyanezen a délutánon. Azonban Isten idén is adott erőt, szolgálatra kész szívet a fiataloknak, így nagy lelkesedéssel vettünk részt minden feladatban. Örömmel énekeltünk együtt az idősebb Testvérekkel, a fiúk akrobatákat megszegényítő módon mászkáltak fel és le a létrán, miközben a lányok minden szépérzéküket latba vetve helyezték fel a díszeket. És míg a lányok nagy szorgalommal állították össze a csomagokat, a fiúk igyekeztek felvenni velük a tempót. Jó volt együtt munkálkodni azért, hogy a karácsony igazán szép ünnep lehessen minden gyülekezeti tag számára.

December 20. A Budapest Baptista Külkereskedelmi Szakközépiskola, Gimnázium és Sportiskola diákjai karácsonyi ünnepeken vettek részt a gyülekezésünkben. Imaházunk teljesen megtelt fiatal tanulókkal. Lelkipásztorunk hozott néhány gondolatot a diákok számára, az ifjúság tagjai közül páran gitárral, hegedűvel és versekkel igyekeztek karácsonyi hangulatot teremteni.

Koszorus Krisztián így számol be erről az alkalomról: „Meglepő volt, ahogy 5 perc alatt teljesen megtelt az imaház, és fegyelmelzetten mindenki elfoglalta a helyét. Jó volt látni a teli padokat, és olyan jó volna, ha mindig ennyi ember töltené meg az imaházat. Lelkipásztorunk különleges és érdekes prédikációval készült: mindenki ajándék, Isten is így tekint ránk, és a kérdés az, hogy mi hogyan fogadjuk az Úr Jézus ajándékát. A diákok és tanárok többsége figyelt, és láthatóan elgondolkodott. Gál-Szabó Aliz és Katona Bernát zenével teremtett karácsonyi hangulatot: a hegedű és a gitár nagyon szépen szólt. Amilyen

gyorsan jöttek, úgy el is mentek a iskolások, de remélem, szokásukká válik az imaházba járás, legalább az ünnepeken. Várom, hogy újra tele legyen az összes pad és szék.”

Az újév közeledtével mindannyian átgondoljuk az elmúlt év történéseit, mérlegre tesszük tetteinket és terveket szövünk az újévre. Ezúttal *Kovács Kamilla* számol be az elmúlt év sikereiről és arról, hogy mit vár az új évtől:

1. Kamilla, mik a terveid az új évre?

Szeretnék sokkal több szeretetet és kedvességet adni másoknak, mert úgy érzem, ebben még van hova fejlődnöm. Terveim egyike, hogy végre egy rendes időbeosztást készítsék magamnak, mert gyakran elúszom a sok dolog között, és az lesz az egyik célom idén, hogy ezt be is tartsam. Szeretnék még idén nyelvvizsgázni, amiben nagyon sok segítséget kapok. És ami a legfontosabb, hogy sokkal, de sokkal több időt szeretnék Istenre fordítani.

2. Hogyan szeretnéd ezt megvalósítani?

Szeretnék több ifis alkalomra járni a gyülekezeti ifin kívül is, többet olvasni a Bibliát, kisebb áhítatokat tartani, és szeretnék még a nem hívő barátaimmal, ismerőseimmel Istenről beszélgetni, mert úgy érzem néhánynak talán csak egy kis bátorításra lenne szüksége, és ebben szeretnék segítség lenni.

3. Az elmúlt évben milyen sikereket értél el?

Ez az év is nagyon hamar eltel, de úgy gondolom, hogy néhány dolgot azért sikerült megvalósítanom. Például megtaláltam azokat a barátokat, akiktől nagyon sok bátorítást kapok, és számomra ez nagyon fontos. Lehet, másoknak ez nem nagyon dolog, de elkezdtem edzeni, és azóta sokkal felszabadultabb vagyok, sőt a közérzetem is javult.

4. Mik voltak a legnagyobb kihívásaid?

Kihívásnak talán csak az iskolát mondanám, mint szinte minden velem egykorú, de ezt, ha tetszik, ha nem, csinálni kell.

Koszorus-Lovász Debóra

Kántálás – egy régi szép hagyomány

Kedves hagyományunk volt régen a kántálás, melyet egy kis énekes csoporttal föllesztettünk egy délután erejéig. Hónapokkal ezelőtt fogalmazódott meg a gondolat pár fiatalban, hogy karácsonykor látogassunk meg olyan idős testvéreket, akik már nem tudnak eljönni az imaházba gyenge egészségi állapotuk miatt. Végül szenteste előtti napon, december 23-án az énekkar nyolc tagja felkerekedett, hogy megörvendeztesse őket némi zeneszóval.

Az első testvérünk, akihez ellátogattunk, Berta Józsefné volt, aki gyenge fizikai állapota ellenére megdöbbentő szellemi frissességgel és nagy szeretettel fogadott bennünket. Kis csoportunk elénekelt néhány jól ismert karácsonyi éneket, illetve Marika néni kedvencét is: Légy mindhalálig hű... Inspiráló volt testvérnőnk szép bizonyágtétele, és az, hogy az igeverset, amivel készültünk a számára, az első pár szó után Marika néni fejezte be kívülről.

A második állomás Maróthi János bácsinál volt. Pár karácsonyi ének után együtt imádkozhattunk. János bácsi imádsága és bizonyágtétele mindenki számára nagyon felemelő volt, hiszen minden szavából áradt a hála. Nagy öröm volt látni, hogy szeret az idősek otthonában lakni, és őt is szeretik az ott dolgozók és ott lakók.

Az utolsó testvér, akit meglátogattunk, Szentgyörgyi János bácsi és felesége, Margit néni volt. Az egész család örömmel fogadott minket, rengeteg finomsággal és apró ajándékokkal kedveskedtek. Nem sokkal érkezésünk után a dédunokák is betoppantak, és végül együtt énekelhettük el a Csendes éj-t. Nagyon jó volt látni a több generációt együtt, szeretetben... Nem is csoda, hogy Szentgyörgyi bácsi fülig érő mosolya semmit sem változott az évek alatt.

Sokszor mondjuk, hogy egy elvégzett szolgálatból mi magunk kapjuk a legtöbb

áldást. Ezt most mindannyian megéreztük. Ugyanakkor most ismertem fel, hogy gyülekezetünknek vannak olyan idős tagjai, akiket ritkán látogatnak, vagy talán nincs is élő rokonuk. Többen a mindennapi tevékenységek elvégzésében is a gyülekezet segítségére szorulnak. Hálás vagyok azokért a testvérekért, akik látogatják és segítik az idősebbeket. Mostantól én is igyekszem jobban részt venni ebben a szolgálatban.

Taligás Tímea

Óbecsey István: Szeressétek az öregeket (részlet)

Nagyon szépen kérlek titeket,
Szeressétek az öregeket.
A reszkető kezű ősz apákat,
A hajlott hátú jó anyákat.
A ráncos és eres kezeket,
Az elszürkült, sápadt szemeket.
Én nagyon kérlek titeket,
Szeressétek az öregeket!

Simogassátok meg a deres fejeket,
Csókoljátok meg a ráncos kezeket.
Öleljétek meg az öregeket,
Adjatok nekik szeretetet.
Szenvedtek Ők már eleget,
A vigasztalóik ti legyetek.
Én nagyon kérlek titeket,
Szeressétek az öregeket!

Karácsony a hajléktalan szállón

Ebben az évben is ellátogattunk a Baptista Szeretetszolgálat által vezetett Soroksári Átmeneti Hajléktalan Szálló karácsonyi alkalmára. Idén gyülekezetünkben Katona Béla lelkipásztor és felesége, Nóri, Laczkovszki János, Széll Andrea és jómagam vettünk részt ezen az ünnepélyen. Megpróbáltunk a sok hajléktalan, reményvesztett embernek továbbadni

valamit abból a nagy szeretetből, amit Isten adott nekünk karácsonykor Jézusban.

Az alkalom első részében a szálló lakói és dolgozói által előadott énekeket és verseket hallgattuk meg. Ezt követően lelkipásztorunk köszöntötte a szálló lakóit, majd elmondta karácsony üzenetét. Fontos kérdés, hogy Jézus születése és élete csupán kitaláció és hazugság, vagy pedig tényleg csoda történt. Az ember annyi mindent remél és vár az élettől, de csak ebbe a csodába vetett hit által juthat igazi reménységhez.

Andrea egy verssel köszöntötte az intézmény lakóit, melyben arra buzdított, hogy az ünnep elmúltával adjuk tovább azt az örömet ebben az örömtelen világban embertársainknak, amit Tőle kaptunk. Kezdjük el a hozzánk legközelebb állókon, majd folytassuk a körülöttünk élőkön, de jusson ebből a megbocsátó, ajándékozó szeretetből még a rosszakaróinknak is. Így lesz igazi a karácsonyi ünneplésünk.

Laczkovszki testvér arról beszélt, hogy már nem az ajándékokért várja a karácsonyt, mint gyermekkorában. A karácsony legnagyobb ajándéka ma: találkozni a Megváltóval. Aki Jézus Krisztust a szívébe fogadja, az vele együtt mindent megkap, amire szüksége van. Megkapja a bűnei bocsánatát, kap igazi békességet, lesz a szívében olyan öröm, mely mindig megmarad. Lesz benne szeretet, jóság, segítőkészség, tud megbocsátani, és övé lesz az örök élet is.

Az igei üzenetek között karácsonyi énekeket énekeltünk, az alkalom végén pedig elénekeltük közösen a Csendes éj-t.

Az intézmény vezetői megköszönték a gyülekezet ajándékait, a fenyőfát és a déli gyümölcsöket, amelyben részesülhettek a szálló lakói.

Apropó – 5 kérdéssel generációról generációra

Másfél éve támadt egy ötletem, amit felvettem egy kisebb körben, de úgy emlékszem, nem maradt idő a kifejtésére. Aztán amikor a Szeretet lap szerkesztésében váltás történt, a gondolat ismét feléledt bennem. Ahhoz képest már „csak” röpké két hónap telt el, mire megosztottam Simon Lídiával a cikksorozatra vonatkozó ötletemet azzal együtt, hogy szívesen meg is írom ezeket, ha van rá igény. Ahogy most láthatják, „igen” választ kaptam.

Ennek a cikknek az az apropója, hogy nemrég részt vettem a Linda Dillow női konferencián. Itt bemutattak nekem egy fiatal lányt, aki a mi gyülekezetünkbe jár. Még az arca sem volt ismerős számomra. Nem telt el fél óra, és a konferencián a tömegben kedvesen rám köszönt valaki a gyülekezetünkben a nevemen szólítva. Ismerős volt az arca, tudtam is, hogy honnan ismerős, de nem tudtam a nevét, és emlékeim szerint még sosem beszélgettünk. A következő kis ösztöngöm az volt, amikor néhány hete beszélgetést kezdeményeztettem velem egy testvérnő a gyülekezetünkben, ismét nevemen szólítva – ugyancsak emlékeztem az arcára, de sem a nevét, sem semmi mást nem tudtam róla akkor.

Az ötletem lényege a következő: ismerjük meg egymást jobban a gyülekezetünkben, beszéljünk egymással a lap hasábjain keresztül is. Erre az évre azt vállalom, hogy minden hónapban egy testvérrel/testvérnővel beszélgetek öt kérdést feltéve neki, és a válaszait megosztom az olvasókkal. Az „interjúalanyom” aztán hólabdaszerűen továbbdobja a labdát egy olyan gyülekezeti tagnak vagy barátkozónak, akit kevésbé ismer, de szívesen tudna róla többet. Ezzel egyúttal szeretettel ajánlja a gyülekezet többi tagjának kedves és befogadó figyelmébe. Egy szempont tartozik még ehhez: olyan valakinek tudja a beszélgetőpartnerem továbbadni a labdát, aki legalább egy generációval fiatalabb vagy

Szell Dávid

idősebb saját magánál. Így a hólabda generációról generációra pattog tovább, mindig a korábbi interjúalanyom egy saját, a labdával együtt „továbbpasszolt” kérdésével mint a beszélgetés „apropójával” együtt.

Kívánom, hogy ezzel is növekedjünk egymás megismerésében és a szeretetben, ami sokunk szerint a gyülekezetünk egyik ajándéka és erőssége, amiért hálásak lehetünk az Úrnak.

„Titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, ahogyan mi is szeretünk titeket.” (1Thessz 3,12)

Ui.: a beszélgetések elolvasása után „szabad” (Katona testvér stílusában fogalmazva) további kérdésekkel, kedves reakciókkal vagy ebédmeghívással megkeresni a korábbi interjúalanyokat. ☺

Palotai Krisztina

Imasarok

A „Közbenjárók” imatémái

Amikor a gyülekezet tagjai lettünk, egy olyan bibliatanulmányozó kiscsoportba csöppentünk bele, akik már fiatal házasságként is a közösségben végzett közbenjárás szolgálatát tartották elhívásuknak. „...nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” Jak 5,16b

Csoportunkban mindannyian nagyszülők vagyunk. Isten nagy ajándéka, hogy nemcsak otthonunkban imádkozhatunk családunk tagjaiért, hanem ebben a közösségben is. Imádkozhatunk azokért, akik még nem tértek meg, és azokért is, akik hívők voltak, de eltávolodtak az Úrtól. Bibliatanulmányozásunk alaphangját tanulmányfüzetünk kijelölt igeszakasza, a magyarázat és a hozzászólások adják meg. Az egyenkénti imádságok előtt számba vesszük, kik hiányoznak akár betegség, akár lelki próbáik miatt, kik

azok gyülekezetünkben, akik súlyos terheket cipelnek, akikért buzgó imádságban egy szívvel és egy lélekkel kell a könyörülő és irgalmas Isten elé járulni.

Rendszeres imatémáink:

- lelkipásztorunk és családja, az előljárók, az énekkar, a karvezetők, az ifjúság, a betegek, a gyászolók,
- csodálatos kiváltság, hogy könyörgésünk mellett imádságainkban felcsendül a hála szava a gyógyulásokért, a bizonyosságtevőkért, a különleges gyülekezeti alkalmakért, azokért a testvéreinkért, akik az Úrban haltak meg.

Kérjük a testvéreket, imádkozzanak értünk, hogy

- legyen türelmünk idős korunkból adódó terheink elhordozásához,
- ne keseredjünk bele, hogy már napról napra fogy az erőnk,
- amit még Isten ránk bízott, azt hűséggel és alázattal elvégezhessük.

„Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?” (Róm 8, 34)

Kovács Pál és Ibolya

Állandó alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától

Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától 10 óráig

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Énekóra: csütörtök 19:30, vasárnap 18:30

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Pesterzsébet, Ady Endre u. 58.
(Ady E. u. - János u. sarok)

Lelkipásztor: Katona Béla
Telefon: 06-20-449-0458

Gondnok: Horváthné Császár Márta
Telefon: 284-4604

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lídia simonlidia72@gmail.com

Technikai szerkesztő: Gál Tamás gal.tamas12@gmail.com

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu